

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobkyně: **T. T. N.**, narozena X
statní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MV-114309-4/OAM-2025 ze dne 22. 7. 2025

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 22. 5. 2025 uložila žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovila dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „území“), v trvání dva roky ode dne, kdy

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobkyně vycestuje z území. Současně vyslovila, že vycestování žalobkyně je možné, a stanovila dobu k vycestování 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Odvolání žalobkyně žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 22. 7. 2025.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že žalovaný nezjistil skutkový stav tak, jak vyžaduje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobkyně uvedla, že v řízeních, v nichž je ukládána povinnost, tedy i v řízení o vyhoštění, mají správní orgány v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu povinnost zjišťovat okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu je povinnost ukládána. Konstatovala, že žalovaný zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobkyně, ale již opomněl zjišťovat skutečnosti v její prospěch. Dále žalobkyně namítala porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu tím, že žalovaný nedbal, aby byly šetřeny její oprávněné zájmy.
3. Žalobkyně uvedla, že měla v době řízení s občanem České republiky vztah obdobný vztahu rodinnému, což v řízení nejen tvrdila, ale i dokazovala. Bylo proto namístě, aby správní orgán prvního stupně kromě pobytové kontroly provedl i výslech snoubence, popřípadě jejich kamaráda (pana B.), který poskytl čestné prohlášení o jejich vztahu. Žalobkyně zdůraznila, že pobytová kontrola je pouze „*podpůrný důkaz na úrovni úředního záznamu*“ a nemá takovou důkazní hodnotu jako např. protokol o výsledku. Zhodnocení přiměřenosti ve vztahu ke snoubenci podle žalobkyně v napadeném rozhodnutí zcela chybí. Žalobkyně uvedla, že na území České republiky pobývá dlouhou dobu, a to nasvědčuje tomu, že si zde vytvořila stabilní zázemí, což podle ní nelze bagatelizovat ani s poukazem na to, že si toto zázemí vytvořila v době nelegálního pobytu.
4. Podle žalobkyně žalovaný dostatečně nezohlednil, že s ní bylo řízení pro nelegální pobyt na území vedeno poprvé, přičemž se ke správním orgánům dostavila a dobrovolně s nimi spolupracovala.
5. Podle žalobkyně se žalovaný nedostatečně vypořádal s nepřiměřeností dopadů svého rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Konstatovala, že jde o neurčitý právní pojem, nikoli o správní uvážení, což však správní orgány nereflektovaly a nesplnily hlediska, která je třeba v případě neurčitého právního pojmu zvážit. Žalobkyně citovala rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, a ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 Azs 102/2013-34. Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože správní orgány „*absentovaly*“ na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů jak ve vztahu k osobě její, tak k osobě jejího snoubence, který je občanem České republiky. Žalobkyně uvedla, že rozhodnutí správních orgánů jsou ledabylá, strohá a chybí jim dostatečná „*individualita*“.
6. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobkyně svou argumentaci staví především na svém soukromém a rodinném životě, avšak ignoruje stěžejní zjištění správního orgánu. Podle žalovaného žaloba předkládá nulovou polemiku s konkrétními úvahami a závěry správního orgánu. Žalovaný uvedl, že žaloba účelově vynechává skutečnost, že v místě tvrzeného společného bydliště provedla kontrolu Policie České republiky, která zjistila, že žalobkyně

ani její snoubenec na jimi udávané adrese nikdy nebydleli. Dále žalovaný uvedl, že žaloba nijak nerozporuje, že žalobkyně svůj vztah navázala v době neoprávněného pobytu, a podotkl, že v takových případech lze nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění shledat pouze za výjimečných okolností. Žalovaný dodal, že se žalobkyně ani nijak nesnaží výjimečné okolnosti prokázat. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Ústní jednání

8. Při soudním jednání konaném dne 1. 10. 2025 zástupce žalobkyně uvedl, že správní orgány nedostatečně zkoumaly partnerský vztah žalobkyně, na který tato upozornila v rámci svého výsledku. Podle zástupce žalobkyně nestačilo pouhé negativní vyhodnocení pobytové kontroly; nic nebránilo předvolání a vyslechnutí druhá žalobkyně. Vyhoštění na dobu dvou let označil zástupce žalobkyně za nepřiměřené. Podotkl, že žalobkyně pobývá v České republice již dlouhou dobu, má zde snoubence, se kterým sdílí společnou domácnost. To však nebylo v rámci posouzení přiměřenosti zohledněno. Dále namítal, že správní orgány neprovedly žádnou pobytovou kontrolu na žalobkyní uváděné adrese X.
9. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání odmítla argumentaci žalobkyně, že by se žalovaný jejím partnerským vztahem nezabýval. Současně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které označila za dostatečné. Zdůraznila, že žalobkyně žije v České republice nelegálně již od 5. března 2019 a pracuje zde „načerno“. Připomněla, že žalobkyně se za tu dobu nenaučila česky, což nesvědčí o jejím zájmu zde žít. Podle pověřené pracovnice žalovaného začala žalobkyně svůj vztah budovat až v roce 2023, kdy věděla, že zde již čtyři roky žije nelegálně. Shrnula, že správní orgány proto správně dovodily, že nejde o zjevně nepřiměřený zásah do soukromého života.

Posouzení věci soudem

10. Žaloba není důvodná.
11. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud směrem k žalobkyni připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí věta zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle které *rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby*. Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě deseti dnů poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobkyni doručeno (srov. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), tj. v nyní řešené věci do pondělí 4. 8. 2025 jakožto nejbližší následujícího pracovního dne po neděli 3. 8. 2025, na kterou by konec lhůty pro podání žaloby připadl. Napadené rozhodnutí totiž bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 24. 7. 2025. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobkyně nově uplatnila při ústním jednání dne 1. 10. 2025. Učinila tak totiž až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat opožděnou námitkou žalobkyně upozorňující na nepřiměřenost délky vyhoštění a námitkou, že správní orgány neprovedly žádnou pobytovou kontrolu na žalobkyní uváděné adrese X.
12. Dále soud zdůrazňuje, že každý žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit

v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Totéž podle názoru zdejšího soudu platí i pro citaci judikatury, pokud žalobkyně nijak neupřesní, co konkrétně z toho kterého judikátu pro svůj případ dovozuje. Soud dále podotýká, že není možné, aby za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Afs 171/2021-44).

13. V nyní řešené věci nedosahuje kvality žalobních bodů část textu žaloby, ve které žalobkyně bez upřesnění vztahu ke svému případu uvedla, že nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života je neurčitým právním pojmem, nikoli správním uvážením, což správní orgány nereflektovaly a nesplnily hlediska, která je nutno v případě neurčitého právního pojmu zvážit. K tomuto obecnému tvrzení žalobkyně připojila citaci dvou rozsudků Nejvyššího správního soudu, aniž by však uvedla, jaká konkrétní hlediska správní orgány v jejím případě neposuzovaly nebo jaké konkrétní závěry zmíněných rozsudků se jí týkají a co z nich pro sebe dovozuje. Takováto obecná tvrzení a pouhou citaci judikatury bez vazby na skutkové okolnosti případu žalobkyně nepovažuje soud za žalobní body. Soud se proto danou argumentací nezabýval.
14. Velmi obecná je též námitka, že správní orgán prvního stupně náležitě nezjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 správního řádu, nezjistil skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně (§ 50 odst. 3 správního řádu) a nešetřil oprávněné zájmy žalobkyně (§ 2 odst. 3 a 4 správního řádu). Soud zároveň nepřehlédl, že tyto výhrady žalobkyně vznesla proti postupu správního orgánu prvního stupně. Předmětem soudního přezkumu je však rozhodnutí odvolacího orgánu, a nikoli rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobní argumentace proto musí směřovat právě proti rozhodnutí odvolacího orgánu (žalovaného), a nikoli proti prvostupňovému rozhodnutí, které nikterak nereflektuje úvahy odvolacího orgánu vyvolané odvoláním. Není-li žalobkyně spokojena se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu správní žaloby zřejmé, které závěry odvolacího orgánu (žalovaného), nikoli správního orgánu prvního stupně, pokládá za nedostatečné či nesprávné, a z jakých důvodů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2023, č. j. 3 As 55/2021-48). Žalobkyně v nyní řešené věci však shora uvedené námitky směřovala proti postupu správního orgánu prvního stupně, a navíc nijak neupřesnila, z jakých konkrétních důvodů vztahujících se k jejímu případu považuje postup správního orgánu za nesprávný. Ani těmito obecnými námitkami se proto soud nezabýval.
15. Nejprve se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaná nevypořádala s nepřiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a nezjistila veškerá hlediska k posouzení této přiměřenosti. Předně soud podotýká, že žalobkyně své odvolání nedoplnila, ačkoli k tomu byla vyzvána a ačkoli byla již v té době zastoupena advokátem. Žalovanému přitom nelze vytýkat, že se nevypořádal s argumentací, kterou žalobkyně neuplatnila.

16. Při posuzování přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život poměřují správní orgány kritéria stanovená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a kritéria vyplývající z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020-40). Není však povinností správního orgánu věnovat se v rozhodnutí každému z jednotlivých kritérií vyjmenovaných v citovaném ustanovení, ale pouze těm, která mají pro řešenou věc nějakou relevanci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Právo na soukromý a rodinný život není právem absolutním. To znamená, že v konkrétním případě může nad zájmy jednotlivce převážet zájem státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45). Byť je řízení o správním vyhoštění zahajováno *ex offio*, nelze po správním orgánu požadovat, aby vyhledával a opatřoval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, výhradně z vlastní iniciativy. To se týká i těch, které svědčí o nepřiměřenosti zásahu do práva na soukromý a rodinný život. Je na samotném žalobci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2015, č. j. 4 Azs 257/2015-31, a ze dne 15. 4. 2021, č. j. 7 Azs 7/2021-32). Ostatně možnosti správního orgánu zjišťovat skutečnosti týkající se soukromého a rodinného života cizince jsou značně omezené. Správní orgán zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí.
17. Soud prostudoval napadené rozhodnutí a shledal, že žalovaný se otázkou přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně zabýval dostatečně, zohlednil všechna relevantní kritéria uvedená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a přihlédl ke všem skutečnostem, které žalobkyně uvedla. Na straně 3 napadeného rozhodnutí žalovaný popsal, že žalobkyně sice na území pobývá přes pět let, ale bez povolení k pobytu, aniž se naučila český jazyk. Zaměstnaná je nelegálně, ke svému zdravotnímu stavu ani věku podle žalovaného nesdělila nic podstatného. Udržuje kontakt se svými rodiči a dospělou dcerou v domovském státě. Žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí podrobně zdůvodnil, proč tvrzený vztah žalobkyně a jejího druhu nepovažuje za pevný a trvalý. Ve vztahu ke kritériu trvalosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se specifiky vědomého budování rodinného života v nejistých podmínkách, tj. bez povolení pobytu na území. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobkyně nemá žádné povědomí o rodině svého druhu – ví toliko, že její druh má otce, s nímž se však nikdy nesetkala. Soud proto nepřisvědčil námitce žalobkyně, že rozhodnutí postrádá dostatečnou míru individualizace, naopak má za to, že odůvodnění rozhodnutí uvádí jak důvody výroku, tak podklady i úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.
18. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně, že žalovaný pochybil tím, že kromě pobytové kontroly neprovedl výslech jejího druhu, popřípadě osoby, která poskytla správnímu orgánu čestné prohlášení o jejich vztahu. Soud v této souvislosti konstatuje, že nesdílí názor žalobkyně, že by jako rodinná příslušnice občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců nemohla být vyhoštěna z důvodu uvedeného v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, ale jen z důvodů taxativně vypočtených § 119 odst. 2 téhož zákona.

19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců platí, že *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území [České republiky] nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
20. Zákon o pobytu cizinců v § 15a odst. 3 písm. b) stanoví, že *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který má s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky přihlášeným k trvalému pobytu na území řádně doložený trvalý partnerský vztah.* Podle § 118 odst. 8 zákona o pobytu cizinců se pro účely hlavy X nadepsané „Správní vyhoštění“ *za rodinného příslušníka občana Evropské unie nepovažuje osoba uvedená v § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, která pobývá na území přechodně.*
21. Pobyt žalobkyně na území České republiky byl přitom po celou dobu považován za přechodný ve smyslu § 118 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť pro účely správního vyhoštění se za přechodný pobyt na území považuje i neoprávněné zdržování se cizince na území. V případě žalobkyně tedy nebylo ve vztahu ke správnímu vyhoštění nutné zjišťovat bez důvodných pochybností, zda se jedná o rodinného příslušníka podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců a dokazovat v této souvislosti trvalý partnerský vztah. I kdyby žalobkyně byla rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nebyla by z důvodu § 118 odst. 8 téhož zákona za rodinného příslušníka ve vztahu k institutu správního vyhoštění považována. Soud k tomu poukazuje na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2023, č. j. 5 Azs 53/2023-18.
22. Vztah druha a družky je však nutné považovat za relevantní v kontextu posuzování přiměřenosti rozhodnutí. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Podle § 174a odst. 1 téhož zákona platí, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
23. Citovaná ustanovení stanovují správním orgánům povinnost zabývat se možnými dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince. Přitom je třeba vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45).
24. Tato judikatura jednoznačně konstatuje, že se v rámci správního vyhoštění prostřednictvím principu proporcionality vyvažují zájmy cizince na jedné straně a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé. V rozsudku ze dne 3. 10. 2014 ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10, Evropský soud pro lidská práva vyslovil, že *„důležitým hlediskem je, zda byl rodinný život založen v době, kdy si zúčastněné osoby byly vědomy, že imigrační status jednoho z nich je takový, že trvání tohoto rodinného života v hostitelském státě bude již od počátku nejisté.*

Podle ustálené judikatury soudu v takovém případě platí, že vyhoštěním rodinného příslušníka – cizince dojde k porušení článku 8 jen za výjimečných okolností“ (důraz doplnil soud). Tyto závěry převzala i rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu: „Soud též připomíná, že pokud cizinec založil či prohluboval svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života pouze výjimečně“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31). Podobně v rozsudku ze dne 24. 3. 2023, č. j. 3 Azs 231/2021-43, Nejvyšší správní soud uvedl, že „v situaci, kdy je prokázáno, že partnerský vztah vznikl v době nelegálního pobytu stěžovatele na území ČR, nemohli partneři důvodně předpokládat, že stěžovatel bude moci na území ČR setrvat, a otázka posouzení existence a intenzity trvalého partnerského vztahu tak není zásadní“.

25. Pro rozhodnutí v nyní řešené věci tedy nebylo s ohledem na výše uvedené nutné, aby správní orgán dokazoval podle vodítka, které poskytl Nejvyšší správní soud v bodech 11 až 14 rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29, existenci partnerského vztahu mezi žalobkyní a jejím druhem s ohledem na jeho kvantitativní a kvalitativní aspekty, tj. trvalost a hloubku, a zjišťoval, zda oba žijí ve společné domácnosti. Pokud totiž ve správním řízení žalobkyně nezpochybňovala, že jí tvrzený vztah s občanem Evropské unie měl vzniknout v době, kdy na území pobývala neoprávněně, bylo namíste ověřit především existenci výjimečných okolností ve smyslu výše citovaného rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*. Pokud žalobkyně žádné výjimečné okolnosti týkající se jejího rodinného života, konkrétně jejího vztahu s občanem České republiky, netvrdila, ani jinak ze správního spisu neplynuly, bylo již další dokazování stran jejího partnerského vztahu pro účely vydání rozhodnutí o správním vyhoštění zcela nadbytečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21).
26. Se žalobkyní lze souhlasit v tom, že úřední záznam nemá charakter důkazu. Soud však zároveň podotýká, že tato otázka je pro posouzení věci bez významu. Úřední záznam věcně a bez právního hodnocení popisuje průběh pobytové kontroly uskutečněné policií. Žalobkyně nic z obsahu úředního záznamu nezpochybnila, a žalovaný nepostavil své rozhodnutí výlučně na informacích získaných z úředního záznamu, protože pro vydání rozhodnutí nebyly stěžení. Nelze přisvědčit ani námitce žalobkyně, že správní orgány měly k otázce existence partnerského vztahu provést výslechy svědků. Jak již soud vysvětlil výše, zjišťování trvalosti a hloubky tvrzeného vztahu žalobkyně s jejím druhem nemělo pro rozhodnutí ve věci význam.
27. K pojmu výjimečných okolností soud dodává, že ve světle judikatury za výjimečné okolnosti nelze považovat „to, že [...] žalobci ve vycestování brání citová vazba k družce, péče o společnou domácnost a překážka nemožnosti sdílení společné domácnosti“ (srov. bod 22 rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 11. 2023, č. j. 54 A 8/2023-55). Výjimečné okolnosti svědčící pro nepřiměřenost správního vyhoštění v případech vědomého budování rodinného života v nejistých podmínkách Nejvyšší správní soud příkladmo charakterizoval jako „nezbytnost zvláštní péče (kterou by vyžadoval stěžovatel, či naopak skutečnost, že stěžovatel by byl nucen poskytovat zvláštní péči některému členu rodiny), nebo nepřiměřenou délku zákazu pobytu spolu s nemožností přesídlení celé rodiny, např. v případě, mají-li ostatní členové rodiny jinou státní příslušnost či neznají-li jazyk domovské země vyhošťované osoby“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud s odkazem na příslušnou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva uvedl: „Rozhodnutí o správním vyhoštění

cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu [...] Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správním vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020-40).

28. Soud tedy shrnuje, že žalobkyně ve správním řízení uvedla, že rodinný život s druhem měla začít realizovat v období, kdy nedisponovala žádným pobytovým oprávněním. Od této skutečnosti se pak odvíjí i závěr o nemožnosti charakterizovat zásah do tohoto rodinného života jako nepřiměřený. Žalobkyně v průběhu předchozího řízení neuvedla žádnou výjimečnou okolnost (zejména zájmy dítěte, nezbytnost zvláštní péče apod.), která by ospravedlňovala hodnotit zásah jako nepřiměřený; ani správní orgány či soud, takovou okolnost neshledaly.
29. K přiměřenosti délky zákazu pobytu, kterou rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32, zmiňuje jako jedno z kritérií, soud konstatuje, že dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, stanovil žalovaný na dva roky, ačkoli mu § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců umožňoval stanovit tuto dobu až na pět let. Správní orgány tedy zvolily dobu ve spodní polovině sazby, což také nepochybně nelze hodnotit jako nepřiměřené.
30. Dále soud konstatuje, že pro žalobkyni není možno dovodit žádné příznivé závěry ani z toho, že řízení pro nelegální pobyt na území je s ní vedeno poprvé. Totéž platí pro žalobkyni zdůrazňovanou skutečnost, že se ke správnímu orgánu dobrovolně dostavila a spolupracovala s ním. To považuje soud za očekávatelný standard, jak by se měli cizinci v takové situaci zachovat. Nejde zde o okolnosti, jež by měly jakýkoli vliv na přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života.
31. Soud považuje za nedůvodnou také zcela obecnou námitku žalobkyně stran nedostatečnosti skutkových zjištění ze strany správních orgánů formulovanou v bodě III a) žaloby. Odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se přiměřenosti správního vyhoštění pokládá soud za logické, odpovídající hlediskům uvedeným v zákoně, jak je vyložila citovaná judikatura, a za dostačující. Žalobkyně by si měla v této souvislosti uvědomit, že je to především ona, která měla správním orgánům popsat nejen své rodinné, ale i ekonomické, kulturní a jiné vazby, jež má na území České republiky či Evropské unie. Jak vyplývá z výše citované judikatury, povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení nelze vykládat tak, že by měl za účastníka řízení dovozovat vazby na území, které žalobkyně neuvádí; ostatně je to právě účastník řízení, který své vazby, jež si na území vybuďoval, zná.
32. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 1. října 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce